

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/144/2019
Identifikačné číslo spisu: 1210211256
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1210211256.1

UZNESENIE

Najvyšší súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobcu Mgr. PhDr. Z. D., PhD., bytom v C., C. X/A, zastúpeného Advokátskou kanceláriou BOĽOŠ & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 23, proti žalovanému Bratislavský samosprávny kraj, so sídlom v Bratislave, Sabinovská 16, IČO: 36 063 606, zastúpenému Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, o zaplatenie 26 400 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 C/79/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 2018 sp. zn. 9 Co/103/2016, 9 Co/109/2016 v spojení s opravným uznesením z 1. októbra 2018 sp. zn. 9 Co /103/2016, 9 Co/109/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 3. novembra 2015 č. k. 19 C/79/2010 - 1807 (v poradí druhým potom ako Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9Co/292/2012-1581, zo dňa 30.9.2014 prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a uložil súdu prvej inštancie najmä zaoberať sa otázkou platnosti predmetnej Zmluvy s poukazom na zákon o verejnom obstarávaní), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26 400,- € s úrokom z omeškania 9 % ročne zo súm: 6.600,- € od 21.7.2009 do zaplatenia, 6 600,- € od 21.9.2009 do zaplatenia, 6 600,- € od 21.11.2009 do zaplatenia a 6 600,- € od 21.12.2009 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Doplnajúcim rozsudkom z 21. januára 2016 č.k.19 C/79/2010 - 1860 žalobu vo zvyšku zamietol.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 14.5.2008 žalobca a žalovaný uzavreli Zmluvu o poskytovaní služieb podľa § 269 ods. 2 v súbehu s § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom účelom zmluvy bolo upraviť vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán pri poskytovaní služieb v oblasti lektorskej, prednášateľskej a prekladateľskej činnosti zameranej na riadenie nadnárodného programu INTERACT II pre programové obdobie 2007-2013 v súvislosti so

zabezpečením činnosti Bratislavského samosprávneho kraja ako Riadiaceho orgánu pre riadenie tohto programu, pričom jednotlivé činnosti boli špecifikované v prílohe č. 1 zmluvy a mali byť mesačne zaznamenané vo výkaze prác, ktorého predloha tvorila prílohu č. 2 zmluvy. Žalobca sa touto zmluvou zaviazal na základe požiadaviek žalovaného spolupracovať na príprave národných a nadnárodných dokumentov súvisiacich s riadením a implementáciou programu. Žalobca bol podľa zmluvy povinný odovzdať vyplnený výkaz prác za príslušný mesiac žalovanému najneskôr posledný pracovný deň príslušného mesiaca, v ktorom boli činnosti vykonané. Z článku 4, bod 2 zmluvy súd prvej inštancie zistil, že mesačná odmena za poskytovanie služieb bola dohodnutá v sume 6 600,- € za kalendárny mesiac. Z bodu 3 článku 4 vyplývalo, že zmluvné strany sa dohodli, že odmena za príslušný mesiac je splatná do 20. dňa nasledujúceho mesiaca po mesiaci, v ktorom boli jednotlivé činnosti vykonané a zaznamenané vo výkaze prác. Súčasne sa zmluvné strany v bode 4, článku 4 dohodli, že v prípade, že sa žalovaný dostane do omeškania s úhradou mesačnej odmeny, je povinný uhradiť žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne za každý aj začatý deň omeškania s úhradou. Z výkazu prác za obdobie od 1.6.2009 - 30.6.2009 súd prvej inštancie zistil, že žalobca rozpísal v jednotlivých dňoch činnosť, ktorú vykonal, výkaz vystavil a podpísal dňa 3.7.2009, dňa 6.7.2009 bol prevzatý žalovaným, pričom obsahuje nečitateľný podpis predstaviteľa Riadiaceho orgánu a tiež údaj o schválení mesačnej odmeny v sume 6 600,- €, podpísaný p. K.. Z prílohy vypracovanej žalobcom dňa 3.7.2009 označenou „Mesačný výkaz práce v rámci programu INTERACT v rámci programového obdobia 2007-2013“ mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca podľa jednotlivých dní v mesiaci špecifikoval činnosti, a ich časový rozsah, ktorý vynaložil na túto činnosť, pričom v poznámke ku konkrétnej činnosti je uvedené, aký konkrétny výkon žalobca Príloha tvorí súčasť výkazu prác, obsahuje vyhlásenie zástupcu štatutárneho orgánu organizácie, že s uvedeným dátumom preberá pracovný výkaz a prácu uvedenú v pracovnom výkaze, bola prevzatá dňa 6.7.2009 p. K.. Z výkazu prác za obdobie od 1.8.2009 - 31.8.2009 súd prvej inštancie zistil, že žalobca rozpísal v jednotlivých dňoch činnosť, ktorú vykonal, výkaz vystavil a podpísal dňa 5.9.2009, dňa 10.9.2009 bol prevzatý žalovaným, pričom obsahuje nečitateľný podpis predstaviteľa Riadiaceho orgánu a tiež údaj o schválení mesačnej odmeny v sume 6 600,- €, podpísaný p. K.. Z prílohy vypracovanej žalobcom dňa 3.7.2009 označenou „Mesačný výkaz práce v rámci programu INTERACT v rámci programového obdobia 2007 - 2013“ súd prvej inštancie zistil, že žalobca podľa jednotlivých dní v mesiaci špecifikoval činnosti, a ich časový rozsah, ktorý vynaložil na túto činnosť). Príloha tvorí súčasť výkazu prác, obsahuje vyhlásenie zástupcu štatutárneho orgánu organizácie, že s uvedeným dátumom preberá pracovný výkaz a prácu uvedenú v pracovnom výkaze, bola prevzatá dňa 10.9.2009 p. K.. Z výkazu prác za obdobie od 1.10.2009 - 31.10.2009 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca rozpísal v jednotlivých dňoch činnosť, ktorú vykonal, výkaz vystavil a podpísal dňa 24.11.2009, dňa 27.11.2009 bol prevzatý žalovaným, pričom obsahuje nečitateľný podpis predstaviteľa Riadiaceho orgánu a tiež údaj o schválení mesačnej odmeny v sume 6 600,- €, podpísaný p. K.. Z prílohy vypracovanej žalobcom dňa 3.7.2009 označenou „Mesačný výkaz práce v rámci programu INTERACT v rámci programového obdobia 2007'-2013“ prvoinštančný súd zistil, že žalobca podľa jednotlivých dní v mesiaci špecifikoval činnosti, a ich časový rozsah, ktorý vynaložil na túto činnosť, pričom v poznámke ku konkrétnej činnosti je uvedené, aký konkrétny výkon žalobca podal . Príloha tvorí súčasť výkazu prác, obsahuje vyhlásenie zástupcu štatutárneho orgánu organizácie, že s uvedeným dátumom preberá pracovný výkaz a prácu uvedenú v pracovnom výkaze, bola prevzatá dňa 27.11.2009 p. K.. Z výkazu prác za obdobie od 1.11.2009 - 30.11.2009 súd zistil, že žalobca rozpísal v jednotlivých dňoch činnosť, ktorú vykonal, výkaz vystavil a podpísal dňa 3.12.2009, dňa 7.12.2009 bol prevzatý žalovaným, pričom obsahuje nečitateľný podpis predstaviteľa Riadiaceho orgánu a tiež údaj o schválení mesačnej odmeny v sume 6 600,- €, podpísaný p. K.. Ďalej sa súd prvej inštancie v rámci dokazovania oboznámil s upomienkou zo dňa 17.12.2009, ktorou žalobca upozornil žalovaného, že mu nebola poukázaná odmena za vykonané činnosti za mesiace jún, august, október a november 2009, ktorú žalovaný prevzal dňa 21.12.2009, súčasne požiadal žalovaného na zaslanie informácie, kedy bude táto odmena poukázaná na jeho účet. Z 2. upomienky zo dňa 8.1.2010 súd zistil, že žalobca oslovil nového predsedu žalovaného Ing. Bc. S. U. ohľadom skutočnosti, že BSK ako riadiacemu orgán pre operačný program INTERACT II vyplývajú povinnosti z príslušných nariadení Rady ES a nariadení EK, ako aj v zmysle podpísanej medzinárodnej zmluvy medzi RO a 27 členskými štátmi EÚ a 2 krajinami EHP a ohľadom korektného riešenia vzniknutej situácie, pričom riadiaci orgán mal dodržať postupy a žiadosť o platbu predložiť na MF SR v súlade s čl. 16 Nariadenia EP a Rady ES

1080/2006, nakoľko problematika certifikácie výdavkov RO je výlučne vzťahom len medzi BSK a MF SR a nemá žiadny vplyv na plnenie záväzkov BSK voči jeho osobe. Z protokolu Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 20.4.2010 o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 1, súd prvej inštancie zistil, že u žalovaného bola za obdobie od 22.9.2009 do 20.4.2010 vykonaná kontrola nad postupom verejného obstarávateľa so zameraním na kontrolu pri zadávaní nadlimitných a podlimitných zákaziek na dodanie tovaru, uskutočnenie stavebných prác a poskytnutie služieb v roku 2008. Kontrola bola vykonaná na základe listu Ministerstva Financíi č. MF/027969/2009-53 zo dňa 9.11.2009, ktorým minister financií požiadal o „jednoznačné určenie, či uvedené zmluvy, ktoré má BSK uzatvorené podľa Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka spadajú pod výnimku podľa § 1 ods. 2, písm. l/ Zákona a na ich uzavretia sa nebude zákon vzťahovať“. Z interného listu Úradu Bratislavského samosprávneho kraja (žalovaného) zo dňa 5.11.2009 súd prvej inštancie zistil, že vedúci právneho oddelenia JUDr. Z. Š. zaujal písomné stanovisko k zisteniam MF SR ako CO k ŽoP č. 09/MA/2-IP1, pričom konštatoval, že k uzavretiu zmlúv medzi žalovaným a dotknutými osobami došlo na základe Metodického usmernenia Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 6.2.2009, ktorý je v zmysle § 109 ods. 1 Zákona č. 25/2006 Z. z. ústredným orgánom pre verejné obstarávanie. V danom prípade vzhľadom na charakter vykonávaných činností, charakter prác a systém ich zadávania, ako aj ich preberania sa táto činnosť radí do kategórie obdobného pracovného vzťahu, ktorý síce nezakladá pracovnoprávny vzťah, ale je výnimkou z aplikácie zákona č. 25/2006 Z. z. Z čestného prehlásenia Ing. N. C. súd zistil, že ako predseda Bratislavského samosprávneho kraja počas výkonu svojej funkcie v období od 9.1.2006 do 23.12.2009 poveril uskutočňovaním všetkých úkonov v súvislosti s implementáciou operačného programu INTERACT II Z. U. C., ktorá tento operačný program zastrešovala v plnom rozsahu ním udelenej moci ako podpredsedníčka BSK (žalovaného) bola ním oprávnená a splnomocnená na akékoľvek úkony súvisiace s týmto programom. Súd prvej inštancie v rámci dokazovania vypočul svedka Ing. N. C., ktorý uviedol, že Bratislavský samosprávny kraj (žalovaný) uspel v súťaži pred Gréckom a Francúzskom na realizácii projektu INTERACT II. Išlo o nadnárodný projekt a žalobca a p. A. boli v tejto oblasti známi ako profesionáli, preto ich oslovili pre spoluprácu. Žalovaný s nimi uzavrel zmluvy, ich presný obsah si už nepamätal, vzhľadom k tomu, že bol žalobca zamestnaný, ponúkla sa mu forma spolupráce cez poskytovanie služieb, okrem lektorskej činnosti vykonával aj ďalšie, ktoré presahovali tento rámec, napríklad kontrolu, usmernenie a komunikáciu so štyrmi kontaktnými bodmi a nastavenie systému súladu s nariadeniami Európskej komisie. Nešlo len o lektorskú činnosť, pod týmto pojmom sa rozumeli aj práce, ktoré súviseli s programom a tieto žalobcovi priamo zadávala p. K., boli to rôzne aktivity od servisu po semináre, konferencie, robenie sumárov aj z podkladov členských štátov EÚ. Audit súladu z roku 2008 vykonaný Ministerstvom financií potvrdil, že tieto systémy boli nastavené. Financovanie tohto projektu bolo vykonané na základe kontraktu, resp. servisného kontraktu medzi BSK a Európskou komisiou v Bruseli. Podmienky pre financovanie boli stanovené Bruselom, preto v tejto zadanej línii len pokračovali. Bratislavský samosprávny kraj (žalovaný) vykonával sekretariát projektu, úlohy boli zadávané monitorovacím výborom členských štátov EÚ, p. K. zastrešovala sekretariát projektu, u nej sa zhromažďovali výsledky vykonaných prác, ktoré následne dávala odsúhlasiť auditorskej spoločnosti Ernst & Young a táto po odsúhlasení správnosti vykonaných činností tieto posunula ďalej do Bruselu. Sekretariát projektu INTERACT II bol samostatným „subjektom“ v rámci žalovaného, aj keď p. K.Á. bola zamestnancom žalovaného. Takýto vzťah na Slovensku nebol, Slovensko bola prvá krajina, ktorá pristúpila k tomuto projektu a prvýkrát to robil samosprávny kraj, pretože v iných krajinách napr. v Rakúsku to robil Úrad spolkového kancelára. Nevedel si vysvetliť, prečo žalobcovi neboli vyplatené posledné štyri faktúry. Tiež z jeho výpovede súd zistil, že p. U. bola oprávnená preberať a podpisovať výkazy poskytovaných služieb predložených žalobcom, okrem toho bol to nadnárodný projekt a ona jediná bola ako európska poslankyňa blízko k tomuto projektu, bola pri tomto procese už od samého začiatku, už aj pri vypočutí v rámci súťaže a výberu krajiny, bola pri tom po tom, ako uspeli v tejto súťaži, preto výkazy podpísané ňou boli v poriadku. Z výpovede svedkyne Ing. M. K. súd prvej inštancie zistil, že spolupracovala na projekte INTERACT II so žalobcom pre žalovaného, zadávala mu práce ústne aj písomne. Ako riadny zamestnanec nastúpila u žalovaného v roku 2007, vtedy ju zaradili na pozíciu riaditeľky SORO, čo znamená sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom pre Operačný program Bratislavský kraj. Po tom, čo bolo vyhlásené výberové konanie na Program INTERACT II, podieľala sa na príprave podkladov. Zúčastnili sa na výbere a keď vedeli, že tento

program žalovaný získal, čo bolo v marci 2008, na jej pôvodné miesto bola prijatá iná pracovníčka a s ňou bola uzavretá nová pracovná zmluva s tým, že dvojtretinový úväzok mala vykonávať pre INTERACT II a jednu tretinu pre ostatné programy interregionálnej spolupráce, v jej prípade to bola cezhraničná spolupráca s Maďarskom a Rakúskom. Na príprave podkladov začala pracovať s p. A., ktorý pracoval na dohodu a spolu s ním aj tento projekt prezentovala v Bruseli, tvorili pracovnú skupinu. Zúčastnili sa dvoch zasadnutí, na ktorých sa prezentovali. Okrem Slovenska sa uchádzali o túto činnosť aj Gréci a Francúzi. V rámci výberov boli skúmané aj životopisy osôb, ktoré sa podieľali na príprave podkladov a Európska komisia ich odsúhlasila. Prezentácie prebehli v Bruseli a pri tejto príležitosti sa zoznámila aj so žalobcom, ktorý v tom čase pracoval na Ministerstve hospodárstva SR ako riaditeľ interregionálnej a bilaterálnej spolupráce a v tom čase bol pre nich kontaktnou osobou pre Slovensko. Jeho úlohou bolo šíriť informácie o tomto programe a interregionálnej spolupráci. Žalobca bol profesionálny odborník v tejto oblasti, mal dostatok skúseností a v tom čase sa okrem Ministerstva hospodárstva SR nikto nezaoberal interteritoriálnou spoluprácou, preto ho žalovaný oslovil, aby robil lektorskú činnosť pre BSK aj v rámci programu INTERACT II. Žalobca nebol zamestnancom BSK, ona bola jediná, ktorá sa týmto projektom zapodievala, bola jeho kontaktnou osobou. V rámci programu vykonával lektorskú aj prekladateľskú činnosť, ktorá však nespada pod zákon o verejnom obstarávaní, lebo operatívne bolo potrebné prekladať písomnosti, ktoré súviseli s komunikáciou medzi BSK ako riadiacim orgánom a sekretariátom, ktorý bol medzinárodný a s ním bolo potrebné komunikovať v anglickom jazyku. Konkrétne úlohy zadávala žalobcovi ústne alebo písomne, avšak v podstate pracoval pri lektorovaní prípravy na audit súladu. Brusel na prípravu auditu súladu dával 24 mesiacov, projekt bol schválený v decembri 2008, žalovaný ho prevzal v marci 2009, z čoho vyplynuli sklzy. Žalobca sa podieľal na príprave tohto auditu, lebo lehotu mali stanovenú do novembra 2009 a túto aj splnili. Všetky práce, ktoré mu zadala vykonať, jej aj odovzdal. Odmeny za činnosť na projekte schvaľoval monitorovací výbor na 7 rokov v máji 2008. Schvaľovanie odmien prebiehalo za účasti zástupcov Ministerstva financií SR, šlo o odmeňovanie v rámci európskeho štandardu, výšku odmeny schvaľoval monitorovací výbor. Žalovaný prebral sekretariát projektu v jeho štruktúre tak, ako fungoval predtým s jeho obsadením, vrátane plátov, aby nedošlo k porušeniu Zmluvy o Európskom spoločenstve v časti diskriminácie, prispôbili sa s platmi tak, aby sa dosahovala úroveň INTERACTU sekretariátu z predchádzajúcej doby. V čase, keď sa žalovaný uchádzal o prácu na tomto projekte, nemal v rozpočte finančné prostriedky vyčlenené na túto činnosť, preto sa ani nemohol v tomto prípade uplatniť zákon o rozpočtových pravidlách. Ministerstvo financií SR sa na tomto programe zúčastňovalo v rámci auditu a certifikácie. Pri audite kontrolovali zmluvy a vedeli, aké zmluvy sa podpísali, pričom nemali k nim v tom čase žiadne výhrady.

Napokon súd prvej inštancie vypočul svedka JUDr. Z. Š.B., ktorý uviedol, že pracuje u žalovaného ako vedúci právneho oddelenia. K zmluve uzavretej so žalobcom uviedol, že pred jej podpísaním bola predložená na právne oddelenie na jej posúdenie. Pri posudzovaní zmlúv funguje u žalovaného viackoľajový systém. Na právne oddelenie sa predkladajú zmluvy na vykonanie formálneho skontrolovania, či zodpovedá svojmu obsahu. Ak je to potrebné a súvisí to s verejným obstarávaním, kontroluje zmluvy iné oddelenie, a to čo do obsahu a vecnej stránky zmluvy. V tom čase sa do projektu INTERACT nezapojilo veľa ľudí, nebolo o programe ani veľa informácií. V tom čase preto posudzoval len formálnu právnu stránku zmluvy a aj ju odsúhlasil. Na posúdenie právneho odboru zmluvu predložila p. K., ktorá zastrešovala INTERACT.

1.2. Súd prvej inštancie si pokyny odvolacieho súdu uvedené v zrušujúcom rozhodnutí vyložil tak, že sa ako predbežnou otázkou zaoberal verejným obstarávaním. Dospel k záveru, že zaň zodpovedá žalovaný ako verejný obstarávateľ a jeho príslušný organizačný útvar v zmysle svojej internej smernice. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za to, že zmluvné vzťahy uzatvorené s fyzickými osobami tvoriacimi INTERACT sekretariát a so zamestnancami žalovaného ako riadiaceho orgánu nemali byť regulované a uzavreté na základe verejného obstarávania týchto osôb. Zmluvy o poskytovaní služieb v rámci Programu boli uzatvorené v zmysle Obchodného, resp. Občianskeho zákonníka so všetkými zamestnancami žalovaného obdobným, resp. rovnakým spôsobom, ako aj so žalovaným. Jedná sa o zamestnancov žalovaného ako Riadiaceho orgánu, ako aj pracovníkov Programu Sekretariátu, ktorým bola v danom čase vyplácaná odmena. Žalobca nebol zodpovedný za to, či žalovaný bol, alebo nebol povinný aplikovať ustanovenia zákona o verejnom obstarávaní, z pohľadu zákona o verejnom obstarávaní by žalobca bol len objektom - súčasťou predmetu zákazky a nie

subjektom verejného obstarávania. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom smere, že nie je namieste prenášať zodpovednosť za neaplikáciu ustanovení zákona o verejnom obstarávaní na žalobcu a vyvodzovať z toho dôsledky voči žalobcovi. Protokol Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 20.4.2010 pojednáva o všetkých zmluvách s jednotlivými pracovníkmi žalovaného ako riadiaceho orgánu a INTERACT sekretariátu. Úrad pre verejné obstarávanie ani neaplikoval ustanovenie § 148 zákona o verejnom obstarávaní účinného v tom čase a nepodal návrh na určenie neplatnosti zmlúv obsiahnutých v protokole, ani žalovanému nebola uložená žiadna sankcia, preto sú tieto zmluvy stále platné. Na základe vyššie uvedených skutočností prijal súd prvej inštancie záver, že verejné obstarávanie nebolo potrebné.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že ako vyplynulo aj z výpovede žalobcu a z výpovede svedka Ing. C., ako zástupcu žalovaného v tom čase, zo strany žalovaného bola ponúknutá žalobcovi spolupráca, nakoľko zo strany Bruselu bolo požadované, aby prípravný tím, ktorý tvorili Ing. K. a p. A., bol doplnený aj o experta zo štátnej správy, preto oslovili žalobcu na vykonávanie lektorskej, prekladateľskej a prednášateľskej činnosti pre podporu tohto programu. Návrh konkrétnej zmluvy mu bol predložený žalovaným, zmluva bola vypracovaná tak, aby mohol vykonávať činnosti pre žalovaného počas trvania jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Systém personálneho zabezpečenia Programu bol vecou žalovaného, ako riadiaceho orgánu spolu s Monitorovacím výborom. Zmluvný vzťah vznikol na základe ponuky zo strany žalovaného s dodržaním obmedzení v zmysle zákona o štátnej službe. Z zmysle uzavretej zmluvy žalobca vypracoval výkazy práce vecné aj časové. V čase podpisovania jednotlivých výkazov z roku 2009 nebolo v zmysle zmluvy o poskytovaní služieb žalobcovi vytknuté, ani zaslané vyjadrenie, že pracovné činnosti boli vykonané nekvalitne. Žalovaný do dnešného dňa výsledky a postupy žalobcom vykonanej a uznanej práce používa. Žalovaný na základe činnosti žalobcu získal audit zo strany EK. Súd prvej inštancie mal za to, že medzi žalobcom a žalovaným bola v zmysle § 269 ods. 2 a § 262 ods. 1 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka dňa 14.5.2008 platne uzatvorená Zmluva o poskytovaní služieb, podľa ktorej sa žalobca ako poskytovateľ zaviazal poskytnúť žalovanému na základe ním predložených požiadaviek podporu pri riadení nadnárodného programu INTERACT II a to formou lektorskej, prednášateľskej a prekladateľskej činnosti súvisiacej s činnosťou žalovaného ako Riadiaceho orgánu pre riadenie programu INTERACT II v rámci programového obdobia 2007-2013 podľa podmienok Zmluvy. Požadované služby sa žalovaný zaviazal poskytovať na mesačnej báze a zaznamenávať ich rozsah do žalovaným určených výkazov prác. Žalobca svoju povinnosť riadne splnil, vyplnené výkazy poskytnutých služieb za mesiace jún, august, október a november 2009 odovzdal, odovzdané výkazy žalovaný bez výhrad prevzal, čo potvrdzujú podpisy zodpovednej osoby na výkazoch, napriek tejto skutočnosti dohodnutú odmenu za tieto mesiace žalobcovi žalovaný nevyplatil. Výsledky práce žalobcu preto reálne existujú, žalovaný ich riadne prevzal, čo vyplýva aj z odovzdávajúceho protokolu všetkej dokumentácie týkajúcej sa implementácie Programu a jeho následného odovzdania novému vedeniu žalovaného, ktorý prevzala RNDr. B. H. od Ing. K.E.. Nevyplatenie odmeny žalovaným z dôvodu, že bolo pozastavené schvaľovanie priebežnej žiadosti o platbu Riadiaceho orgánu Operačného programu INTERACT II na Ministerstve financií SR z hľadiska záväzku žalovaného vyplatiť žalobcovi odmenu za poskytované služby je irelevantné, nakoľko vzťah medzi Bratislavským samosprávnym krajom ako Riadiacim orgánom Operačného programu nemá vplyv na plnenie zmluvných povinností voči žalobcovi. Zmluva, ktorú uzavrel žalobca so žalovaným je platná. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca činnosti, ktoré od neho zadávateľ prác požadoval, vykonal, preto je žalovaný povinný mu dohodnutú odmenu vyplatiť. Žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že činnosti vykázané žalobcom vo výkazoch prác neboli výsledkom činnosti výlučne žalobcu, ale mali na nich participovať, príp. ich celkom vykonať iné subjekty. Čo sa týka výšky odmeny dohodnutej medzi žalobcom a žalovaným, súd mal za to, že bola dohodnutá vo výške, ktorá zodpovedá kritériám obvyklostí, nakoľko ide o nadnárodný program, ktorý musí byť aj personálne zabezpečený medzinárodnými expertmi, popri expertoch zo Slovenska. Subjektívne konštatovanie terajšieho vedenia žalovaného, že výška odmeny je vysoká a že došlo k prečerpaniu pridelených finančných prostriedkov, prvoinštančný súd vyhodnotil ako čistú a ničím nepodloženú špekuláciu. Výsledky práce žalobcu žalovaný riadne prevzal, boli v čase ich odovzdania žalovanému akceptované a v prípade, že by žalovaný neplnil žalobcovi v zmysle platnej zmluvy, získal by bezdôvodné obohatenie, preto súd žalobcu zaviazal na úhradu tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

1.4. Súd nepriznal žalobcovi zmluvnú pokutu z omeškania z dôvodu, že mal za to, že v danom prípade bude postačujúce priznať žalobcovi len zákonný úrok z omeškania.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (platného a účinného do 31.6.2016, ďalej len O.s.p.). Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania, pričom trovy konania predstavovali zaplatený súdny poplatok pri podaní žaloby na súd v sume 1 873,- €, trovy právneho zastúpenia za 16 úkonov právnej služby vrátane režijných paušálov a DPH platnej v príslušnom roku poskytnutia služby v sume 8 315,82 €, náhradu hotových výdavkov - vyhotovenie fotokópií zo súdneho spisu dňa 4.4.2011 v sume 1,20 €, spolu s 20 % DPH v sume 1,44 €.

1.6. Súd prvej inštancie dňa 21.1.2016 vydal doplniaci rozsudok, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil § 166 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Súd musí rešpektovať požiadavku na vyčerpanie celého predmetu konania, pričom v prejednávanej veci súd opomenul rozhodnúť o časti predmetu konania zodpovedajúcej zmluvnej pokute vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo súm: 6 600,- € od 21.7.2009 do zaplataenia, 6 600,- € od 21.9.2009 do zaplataenia, 6 600,- € od 21.11.2009 do zaplataenia, 6 600,- € od 21.12.2009 do zaplataenia. Doplnenie súd vykonal bez návrhu v čase, keď rozsudok ešte nenadobudol právoplatnosť. Čiastočné zamietnutie žaloby súd prvej inštancie v doplniacom rozsudku odôvodnil ustanoveniami § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 301 Obchodného zákonníka. V článku 4 ods. 4 zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 14.5.2008 sa žalobca so žalovaným dohodli, že v prípade, ak sa žalovaný dostane do omeškania s úhradou mesačnej odmeny, je povinný uhradiť žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne za každý aj začatý deň omeškania s úhradou. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie žalobu v časti nároku na zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne z dlžných súm zamietol. Súd mal preukázať, že medzi stranami bola v zmluve o poskytovaní služieb uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka platne dojednaná zmluvná pokuta vo výške 0,05 % denne, pre prípad porušenia záväzku žalovaného zaplatiť žalobcovi odmenu v zmysle zmluvy riadne a včas. Žalobca v konaní nepreukázal, že mu omeškaním žalovaného vznikla nejaká škoda, a v čom táto škoda spočívala, preto súd využívajúc moderačné právo podľa § 301 Obchodného zákonníka, nepriznal žalobcovi zmluvnú pokutu z dôvodu, že má za to, že v danom prípade je postačujúce priznať žalobcovi len zákonný úrok z omeškania.

2. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania žalovaného proti rozsudku a žalobcu proti doplniacemu rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudkom z 21. júna 2018 sp. zn. 9 Co/103/2016, 9 Co/109/2016 v spojení s opravným uznesením z 1. októbra 2018 sp. zn. 9 Co/103/2016, 9 Co/109/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Doplniaci rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 19C/79/2010-1860 zo dňa 21. januára 2016 potvrdil. Opravným uznesením z 1. októbra 2018 sp. zn. 9 Co/103/2016, 9 Co/109/2016 rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Uviedol, že pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na plnenie zo zmluvy o poskytovaní služieb uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 14.5.2008 je potrebné prejudiciálne sa zaoberať otázkou platnosti tejto zmluvy, ako to odvolací súd uviedol už vo svojom skoršom zrušujúcom rozhodnutí. Odvolací súd skúmal platnosť zmluvy vo svetle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, zaoberajúc sa obranou žalovaného nastolenou otázkou, či uzavretím danej zmluvy nebol porušený alebo obídnený zákon.

Predmetná zmluva bola uzavretá dňa 14.5.2008, predmetom ktorej bolo odplatné poskytnutie v zmluve definovaných služieb žalobcom pre žalovaného, vzťahuje sa na ňu preto zákon č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 13.3.2007 do 30.6.2008. Žalovaný má v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní bez akýchkoľvek pochybností postavenie verejného obstarávateľa, preto bol v zmysle § 9 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní povinný pri zadávaní zákaziek (§ 3 ods. 1) postupovať podľa tohto zákona. Zákon o verejnom obstarávaní obsahuje v ustanovení § 1 ods. 2 obsiahly taxatívny výpočet výnimiek z jeho aplikácie na vymedzené právne vzťahy. Pokiaľ žalovaný poukázal na svoju povinnosť postupovať podľa zákona o verejnom obstarávaní, vyplývajúcu z jeho postavenia verejného obstarávateľa, je na žalobcovi, ktorý zastával názor, že predmetná zmluva je platná, hoci k jej uzavretiu nedošlo na základe výsledkov verejného obstarávania, aby tvrdil a preukázal naplnenie zákonnej výnimky, ktorá by daný zmluvný vzťah z pôsobnosti zákona o verejnom obstarávaní vyňala. Žalobca nebol v priebehu konania schopný v tejto súvislosti poukázať na žiadnu relevantnú výnimku, resp. právny dôvod, pre ktorý by sa na zákazku spočívajúcu v poskytovaní služieb žalobcom žalovanému nevzťahoval zákon o verejnom obstarávaní. V

konečnom dôsledku preto v tejto veci neunesol nielen dôkazné bremeno, ale ani len bremeno tvrdenia.

2.2. Na podporu svojho tvrdenia o platnosti zmluvy žalobca prezentoval argumenty, ktoré nebolo možné považovať z hľadiska posúdenia platnosti zmluvy nielen za relevantné, ale ani správne. Nakoľko žalobca objektívne nemohol podradiť predmetnú zmluvu pod právny režim niektorej z výnimiek vylučujúcich aplikáciu zákona o verejnom obstarávaní, zameral sa na spochybnenie postavenia žalovaného ako verejného obstarávateľa. Tvrdil v zásade, že zákon o verejnom obstarávaní sa nemal na žalovaného vzťahovať, pokiaľ na obstaranie služieb nevyužil vlastné rozpočtové prostriedky, ale tzv. mimorozpočtové prostriedky, resp. pokiaľ si objednával služby mimo svojej primárnej pôsobnosti ako vyššieho územného celku. S týmito tvrdeniami žalobcu sa odvolací súd nemohol stotožniť z dôvodu, že zo žiadneho právneho predpisu takáto relativita statusu verejného obstarávateľa nevyplýva a žalobca na žiaden právny dôvod takéhoto poňatia postavenia verejného obstarávateľa ani nepoukázal. Financie použité na OP INTERACT II boli prostriedkami jednotlivých členských štátov EÚ a EHP, čo z nich však bez akejkoľvek diskusie nerobí financie, s ktorými by žalovaný mohol nakladať bez zákonnej regulácie. Aj finančné prostriedky takéhoto pôvodu predstavujú v širšom zmysle verejné financie a je potrebné s nimi nakladať rovnako, ako s verejnými financiami pochádzajúcimi z iných zdrojov. Hoci finančné prostriedky spadajúce pod OP INTERACT II neboli rozpočtovým príjmom žalovaného ako vyššieho územného celku slúžiacim na plnenie jeho zákonných úloh vo vzťahu k výkonu samosprávy či verejnej správy, stále išlo o príjmy žalovaného ako právnickej osoby verejnej správy, ktoré tak nepochybne napĺňajú definíciu verejných prostriedkov v zmysle § 2 písm. a/ zákona č. 523/2004 Z. z. Odvolací súd nemohol súhlasiť ani s tým, že išlo o tzv. mimorozpočtové prostriedky, čím sa žalobca snažil navodiť dojem, ako keby sa nachádzali mimo rámca bežnej právnej regulácie; išlo o prostriedky osobitného rozpočtu určené na plnenie OP INTERACT II, nie na plnenie úloh žalovaného ako samosprávneho kraja. V zmysle § 1 ods. 5 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov (zákon o samosprávnych krajoch) samosprávny kraj hospodári s vlastnými príjmami síce samostatne, ale za podmienok ustanovených zákonom. Argumentácia žalobcu, okrem toho, že bola nesprávna, nemala najmä žiaden súvis s otázkou statusu žalovaného ako verejného obstarávateľa z dôvodu, že zákon o verejnom obstarávaní neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by vylučovalo jeho pôsobnosť na obstarávanie zákaziek verejným obstarávateľom, či už z hľadiska pôvodu použitých financií (finančné prostriedky členských štátov EÚ či EHP) alebo účelu danej zákazky (plnenie úloh mimo bežného kompetenčného rámca verejného obstarávateľa). OP INTERACT II ako v podstate nadnárodný operačný program mal v oblasti verejnej správy do určitej miery atypickú povahu a žalovaný je skutočne „iba“ hosťujúcou inštitúciou, ktorá je pôvodne zameraná na úplne inú oblasť verejnej správy, na tomto základe nebolo možné dospieť k záveru, že by sa činnosť žalovaného v rámci tohto operačného programu nespravovala práve pri nakladaní s financiami tohto operačného programu a pri s tým súvisiacom obstarávaní služieb, právnym poriadkom Slovenskej republiky, vrátane zákona o verejnom obstarávaní.

2.3. Odvolací súd uviedol, že argumentácia žalovaného, s ktorou sa bez bližšieho odôvodnenia stotožnil i súd prvej inštancie, že prípadné porušenie zákona o verejnom obstarávaní predstavuje zodpovednosť žalovaného a nemôže byť na ťarchu žalobcu, vychádza z nepochopenia inštitútu neplatnosti právnych úkonov. Pokiaľ žalovaný porušil zákon o verejnom obstarávaní, prípadné sankcie vyplývajúce z verejného práva nepochybne zaťažujú žalovaného, avšak uvedené nemá vplyv na posúdenie otázky platnosti zmluvy ako právneho úkonu v rozpore so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútne neplatný právny úkon sa hľadá, akoby od začiatku nevznikol, a nie je pritom podstatné, ktorá zmluvná strana neplatnosť právneho úkonu spôsobila či zavinila.

2.4. Odvolací súd poukázal na to, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu sa môže javiť ako dissimulovaná pracovná zmluva. Dissimulovaným právnym úkonom sa rozumie taký úkon, ktorý má byť zakrytý iným právnym úkonom. V takomto prípade by teda dissimulovaným právnym úkonom bola pracovná zmluva a simulovaným právnym úkonom by bola inominátna zmluva o poskytovaní služieb uzavretá podľa § 262 ods. 1 a 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. V zmysle § 41a veta prvá Občianskeho zákonníka, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. V posudzovanej veci však stranám nebolo možné pričítať vôľu skutočne uzavrieť pracovnú zmluvu, a to vzhľadom na v čase uzavretia zmluvy trvajúci štátnozamestnanecký pomer žalobcu na Ministerstve hospodárstva SR, ktorý sa s iným pracovným pomerom žalobcu vylučoval. Zo všetkých známych okolností uzavretia predmetnej zmluvy

(vychádzajúc najmä z tvrdení samotného žalobcu a vypočutých svedkov) bolo zrejmé, že vôľa strán sporu smerovala k uzavretiu takej zmluvy, ktorá umožní žalobcovi poskytovať žalovanému služby rešpektujúc pritom obmedzenia vyplývajúce žalobcovi s jeho postavenia štátneho zamestnanca. Žalobca ani netvrdil, že by zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným predstavovala pracovnú zmluvu, avšak vylúčenie tejto skutočnosti malo ten význam, že na uzavretie pracovnej zmluvy sa podľa § 1 ods. 2 písm. l/ zákona o verejnom obstarávaní nevzťahuje tento predpis. Uzatvorenie zmluvy v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní skonštatoval v Protokole o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní zo dňa 20.4.2010 aj Úrad pre verejné obstarávanie, a to práve s poukazom na to, že nejde o pracovnú zmluvu, na ktorú by sa vzťahovala výnimka zo zákona o verejnom obstarávaní.

2.5. V rámci prejudiciálneho posúdenia platnosti zmluvy o poskytovaní služieb uzavretej medzi žalobcom a žalovaným sa odvolací súd pre úplnosť zaoberal aj otázkou existencie svojej právomoci skúmať platnosť tohto právneho úkonu. Všeobecné súdy nie sú orgánmi verejnej moci, do pôsobnosti ktorých patrí rozhodovať vo veciach týkajúcich sa verejného obstarávania. Takýmto orgánom je Úrad pre verejné obstarávanie. Odvolací súd však v danom prípade nekonal vo veci verejného obstarávania a nijako nevstúpil do právomoci Úradu pre verejné obstarávanie, ale skúmal predmetnú zmluvu z hľadiska aplikácie § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti sa odvolací súd plne pridrižiava záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré obsahuje jeho nález sp. zn. III. ÚS 69/2010 zo 7.7.2010. Podľa Ústavného súdu SR: „V posudzovanom prípade dovolací súd, ako aj súd prvej inštancie (so skutkovými a právnymi závermi ktorého sa dovolací súd stotožnil) dostatočne vysvetľuje, že právnou úpravu ustanovenia § 148 zákona č. 25/2006 Z. z. (v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase) treba považovať za komplementárnu vo vzťahu k právnej úprave § 39 Občianskeho zákonníka, teda za právnou úpravu rozširujúcu ochranu poskytovanú označeným ustanovením Občianskeho zákonníka zakotvením oprávnenia Úradu pre verejné obstarávanie napadnúť platnosť zmluvy uzavretej v rozpore s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní vo verejnom záujme aj vtedy, ak by tak neurobili účastníci spornej zmluvy. Ustanovenia zákona č. 25/2006 Z. z. teda nevylučujú aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka v prípadoch, keď právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, prípadne sa prieči dobrým mravom. Aj z odôvodnenia rozhodnutí dovolacieho súdu a súdu prvej inštancie možno pritom vyvodiť, že nie každé porušenie právnych predpisov o verejnom obstarávaní možno kvalifikovať za dôvod neplatnosti zmluvy uzatvorenej na základe takéhoto verejného obstarávania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Musí ísť o také porušenie zákona o verejnom obstarávaní, ktorého povaha a závažnosť spôsobujú rozpor samotného obsahu takejto zmluvy s ustanoveniami zákona, alebo majú za následok, že takáto zmluva z hľadiska účelu odporuje zákonu alebo ho obchádza.“ Ďalej Ústavný súd SR uviedol: „Vzhľadom na skutočnosť, že obsahom zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu je, okrem určenia obsahu práv a povinností, nevyhnutne aj určenie samotných subjektov zmluvy, je zrejmé, že takáto zmluva sa svojím obsahom dostala do rozporu s obsahom a účelom zákona č. 25/2006 Z. z.“

Verejným obstarávaním sú postupy podľa zákona o verejnom obstarávaní, ktorými sa zadávajú zákazky na dodanie tovaru, zákazky na uskutočnenie stavebných prác, zákazky na poskytnutie služieb, koncesia a súťaž návrhov (§ 2 zákona o verejnom obstarávaní). Do samotného verejného obstarávania ako verejným právom upraveného procesu, nemôže všeobecný súd svojou rozhodovacou činnosťou v rozsahu právomoci Úradu pre verejné obstarávanie nijako vstupovať. Súdy však nepochybne môžu skúmať zmluvu uzavretú verejným obstarávateľom z hľadiska jej súladu so zákonom. Ak dôjde konkrétne v súvislosti s porušením zákona o verejnom obstarávaní k uzavretiu takej zmluvy, ktorá je v rozpore so zákonom, súdu nič nebráni sa touto okolnosťou zaoberať a zohľadniť ju pri svojom rozhodovaní. Zmyslom verejného obstarávania je určiť (vybrať) subjekt, s ktorým verejný obstarávateľ uzavrie zmluvu. Ak dôjde k porušeniu zákona majúceho za následok, že zmluva bola uzavretá so subjektom, s ktorým uzavretá byť nemala, ide tu o podstatnú obsahovú vadu danej zmluvy, spočívajúcu v jej uzavretí so subjektom, s ktorým ju právo nedovoľuje uzavrieť. Určenie zmluvných strán je nevyhnutnou náležitosťou zmluvy ako právneho úkonu, pričom toto určenie musí byť v súlade so zákonom.

2.6. Odvolací súd poukázal na to, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu bola predmetom kontroly zo strany Úradu pre verejné obstarávanie. Z Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 1 zo dňa 20.4.2010, ktorý je súčasťou spisu, vyplýva, že žalovaný porušil zákon o verejnom obstarávaní tým, že nepostupoval podľa zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko nebol

oprávnený na použitie výnimky podľa § 1 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní. Rozpor zmluvy so zákonom o verejnom obstarávaní bol teda konštatovaný aj Úradom. Úrad pre verejné obstarávanie nemohol podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy podľa § 148 zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko v čase ukončenia kontroly uplynula Úradu daným ustanovením stanovená prekluzívna lehota na podanie takejto žaloby. Odvolací súd pre odstránenie akýchkoľvek pochybností poznamenáva, že ustanovenie § 148 zákona o verejnom obstarávaní stanovuje lehotu len Úradu pre verejné obstarávanie. Uplynutie tejto lehoty nemá žiadne účinky na účastníkov zmluvy a ich právo domáhať sa na súde určenia neplatnosti zmluvy, resp. namietat' neplatnosť zmluvy v súdnom konaní, čo vyplýva aj z vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR.

2.7. V zmysle uvedeného odvolací súd nemohol súhlasiť s názorom iného senátu odvolacieho súdu prezentovaným v rozsudku č. k. 14C/590/2012-2671 zo dňa 21.2.2017, ktorý sa stotožnil so súdom prvej inštancie v závere, že iba Úrad pre verejné obstarávanie má možnosť podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy pre rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní. Ústavný súd vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 69/2010 zo 7.7.2010 zaujal opačný názor, ktorého sa odvolací súd v tomto konaní i pridržal. Súd prvej inštancie, ani odvolací súd v konaní sp. zn. 14C/590/2012 sa s predmetným nálezom Ústavného súdu nijako nevysporiadali.

Odvolací súd uviedol, že nie je vo svojej rozhodovacej činnosti viazaný rozhodnutiami iných súdov v obdobných veciach, resp. právnym názorom vysloveným iným odvolacím senátom v obdobnej veci, pričom svoje stanovisko k možnosti namietat' prípadne i priamo žalovať neplatnosť zmluvy pre jej rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní podrobne objasnil vyššie.

2.8. K otázke platnosti zmluvy z hľadiska jej súladu s § 39 Občianskeho zákonníka preto odvolací súd uzavrel, že žalovaným uplatnená procesná obrana poukazujúca na neplatnosť zmluvy pre jej uzavretie bez verejného obstarávania, je dôvodná. Žalovaný má postavenie verejného obstarávateľa a z toho vyplývajúcu povinnosť postupovať pri obstarávaní tovarov a služieb podľa zákona o verejnom obstarávaní, pričom zmluvu uzavretú medzi stranami sporu nemožno subsumovať pod žiadnu z výnimiek uvedených v zákone o verejnom obstarávaní, ani nie je možné nijako spochybniť postavenie žalovaného ako verejného obstarávateľa. Dôsledkom uzavretia zmluvy v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní je jej absolútna neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka).

2.9. Prijatý záver o absolútnej neplatnosti Zmluvy o poskytovaní služieb uzavretej dňa 14.5.2008 medzi žalobcom a žalovaným odvolací súd prezentoval aj stranám sporu na odvolacom pojednávaní ako predbežné právne posúdenie veci. Nakoľko žalobca si počas celého priebehu konania uplatňoval svoj nárok výlučne titulom plnenia zo zmluvy, teda nároku na zmluvné plnenie, bolo na ňom, aby iniciatívne reagoval na vyslovený predbežný právny záver odvolacieho súdu o neplatnosti zmluvy, z ktorej odvodzoval svoj nárok. Reakcia žalobcu spočívala v tom, že zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, v ktorých, ako už bolo uvedené, svoj nárok výslovne opieral o existenciu platnej zmluvy uzavretej medzi ním a žalovaným. Žalobca nijako nezmenil svoju spochybnenú právnu argumentáciu, skutkové tvrdenia a prípadne dôkazné návrhy a nedal tak na druhej strane žalovanému možnosť reagovať na žiadne nové skutočnosti a brániť sa proti prípadnej novej forme procesného útoku.

2.10. Odvolací súd poukázal na to, že účelom predbežného právneho posúdenia je zabezpečiť predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a umožniť stranám sporu efektívne sústrediť svoje skutkové tvrdenia, právnu argumentáciu a návrhy na dokazovanie smerom relevantným pre rozhodnutie vo veci. Súd musí v konaní dôsledne rešpektovať zásadu rovnosti strán a nemôže niektorý zo subjektov, ktorého procesný útok alebo obrana sa ukázala byť neúčinná či nesprávna, inštruovať akým spôsobom si má uplatňovať svoj nárok, aby dosiahol v konaní úspech. S tým je spojená aj absencia možnosti poučovať strany sporu súdom o hmotnom práve (§ 160 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario). Sporové konanie podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) je dôsledne konštruované na princípe iniciatívy strán sporu v zmysle prejednávacej zásady, súd nemá možnosť bez návrhov strán vykonať akékoľvek dokazovanie. Žalobcom tvrdený a v konaní doposiaľ preukázaný skutkový stav by podľa odvolacieho súdu umožňoval prijať záver, že zo strany žalobcu došlo k plneniu bez právneho dôvodu - z neplatného právneho úkonu v prospech žalovaného, teda že žalobca by mohol mať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na to, aby žalobcovi mohlo byť priznané plnenie titulom bezdôvodného obohatenia, by však bolo potrebné, aby tvrdil a preukázal, že k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu došlo a v akej výške toto bezdôvodné obohatenie je. Žalobca však konzistentne v konaní popieral, že by predmetná zmluva bola neplatná, pričom neplatnosť zmluvy

je nevyhnutným znakom skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia formou plnenia z neplatného právneho úkonu. Žalobca tak v súvislosti so svojim eventuálnym nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia neunesol ani bremeno tvrdenia, nehovoriac už o dôkaznom bremene. Odvolací súd z vlastnej iniciatívy nemohol vykonať žiadne dôkazy smerujúce k preukázaniu výšky bezdôvodného obohatenia. V neposlednom rade žalobca svojou pasivitou zabránil žalovanému brániť sa voči možnému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia prostriedkami procesnej obrany, či už skutkovými tvrdeniami, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo uplatnením hmotnoprávných námietok.

2.11. Bez potrebnej aktivity strany sporu, a to v danom prípade žalobcu, neprichádzala do úvahy modifikácia žalobného petitu samotným súdom, lebo by tým bol porušený základný princíp rovnosti strán sporu zakotvený v čl. 6 ako aj právo žalovaných na spravodlivý proces t.j. právo na nestranný súd. Odvolací súd záverom dodal, že žalobcu ani nepoučoval o jeho procesných právach čo sa týka formulácie žalobného petitu v zmysle § 160 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca ako už bolo uvedené bol v konaní riadne zastúpený advokátom a v tomto prípade súd v zmysle § 160 ods. 3 písm. b) CSP poučovaciu povinnosť nemá. Výhovenie žalobe na základe iných skutkových ako aj právnych dôvodov, než na akých ju založil žalobca, by preto v konečnom dôsledku znamenalo porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces odňatím mu možnosti účinne sa brániť voči nároku, ktorý žalobcom nebol nikdy ani len formulovaný a malo by tiež vo vzťahu k žalovanému dôsledky prekvapivého rozhodnutia. V prípade žalobcu o prekvapivosti rozhodnutia hovoriť nemožno, nakoľko žalobca bol súdom riadne oboznámený s predbežným právnym posúdením, pričom odvolací súd sa tohto posúdenia až do rozhodnutia vo veci samej i pridržiaval.

2.12. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z uvedených dôvodov podľa § 388 CSP zmenil a po vyriešení prejudiciálnej otázky o neplatnosti zmluvy žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenie istiny 26 400,- € s príslušenstvom titulom porušenia povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu zo Zmluvy o poskytovaní služieb uzatvorenej dňa 14.05.2008 ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ išlo o doplniaci rozsudok č. k. 19C/79/2010-1860 zo dňa 21.1.2016, ktorým súd prvej inštancie čiastočne zamietol žalobu, odvolací súd doplniaci rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a to z dôvodu, že keď žaloba nie je v celom rozsahu dôvodná, je vecne správne rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorou žalobu v časti zamietol.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vrátiť spor na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f) CSP ako aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Mal za to, že odvolací súd nepostupoval v súlade s § 382 CSP, ktorého účelom je zabrániť vydávaniu tzv. nepredvídateľných rozhodnutí, pretože neumožnil sa strane sporu vyjadriť k inej právnej kvalifikácii, na ktorej založil svoj zmeňujúci rozsudok. Z obsahu zmeňujúceho rozsudku je zrejmé, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na aplikácii § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý však súdom prvej inštancie nebol aplikovaný a z tohto pohľadu súd prvej inštancie vec ani neposudzoval, toto ustanovenie Občianskeho zákonníka považoval v otázke platnosti zmluvy za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci. V takomto prípade mal odvolací súd postupovať v súlade s § 382 CSP a umožniť stranám sporu vyjadriť sa k novej aplikácii tohto ustanovenia. Odvolací súd však takto nepostupoval, v dôsledku čoho žalobca v danej procesnej situácii už nemal možnosť namietať správnosť tohto „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Takýmto postupom odvolacieho súdu preto došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a znemožneniu práva žalobcu, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňoval jemu patriace procesné oprávnenia. K dôvodnosti uplatneného druhého dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol: „že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená právna otázka, či bol verejný obstarávateľ povinný postupovať v zmysle zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 30.06.2008 (ďalej aj len ako „ZoVO“) aj v prípade (1) ak na realizáciu zákazky nepoužíval vlastné rozpočtové prostriedky, ale mimorozpočtové prostriedky a dobrovoľné prostriedky členských a spolupracujúcich štátov, ktoré (prostriedky) boli vedené na mimorozpočtových účtoch verejného obstarávateľa, keď nejde o operačný program Slovenskej republiky, (2) ak nebola splnená niektorá zákonná výnimka v zmysle § 1 ods. 2 ZoVO, avšak predmetom zákazky malo byť poskytnutie služby neuvedenej v prílohe číslo 2 alebo číslo 3 ZoVO a (3) ak ide o zadanie zákazky na poskytnutie služieb, na ktoré sa nevyžaduje doklad o oprávnení podnikat' alebo doklad o zapísaní v profesijnom zozname vedenom profesijnou organizáciou, keďže ide o

služby, na ktoré sa nevzťahuje obmedzenie podnikania a inej zárobkovej činnosti v zmysle § 59 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“ Svoj právny záver, ktorým rozporoval nesprávne právne závery odvolacieho súdu podrobne odôvodnil. Záverom uviedol, že zmluva medzi žalobcom ako nepodnikateľským subjektom a žalovaným nemohla byť na poskytovanie (obstaranie) lektorskej, prednášateľskej a prekladateľskej činností na základe postupov podľa ZoVo vôbec uzatvorená, čím logicky nemohlo dôjsť ani k porušeniu ZoVO a teda právny názor odvolacieho súdu o absolútnej neplatnosti zmluvy nemôže ako správny obstáť.

4. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Namietal dôvodnosť žalobcom uplatnenej prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP s poukazom na porušenie § 382 CSP, nakoľko nielen na odvolacom pojednávaní boli strany sporu oboznámené s právnym posúdením zo strany odvolacieho súdu, ale odvolací súd už vo svojom prvom uznesení zo dňa 30. septembra 2014 uložil povinnosť súdu prvej inštancie zaoberať sa neplatnosťou zmluvy, ktorú namietal žalovaný pre rozpor so zákonom č. 25/2006 Z. z. ako otázkou prejudiciálnou. Pokiaľ sa žaloba domáhal vyriešenia právnych otázok, tak ako ich uviedol v dovolaní, s tým, že tieto neboli v praxi dovolacieho súdu vyriešené (§ 421 ods. 1. písm. b/ CSP), mal žalovaný za to, že tieto nemali dopad na rozhodnutie odvolacieho súdu o absolútnej neplatnosti zmluvy.

Navrhol preto dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní

náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod.

10. Dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a toto porušenie zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10.2. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným porušením procesných práv.

10.3. V danom prípade žalobca vytýka krajskému súdu, že aplikoval na podporu svojich záverov inú právnu úpravu, a neumožnil mu sa k takémuto právnemu posúdeniu vyjadriť, vydal prekvapivé rozhodnutie, a preto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočniť procesné práva a porušil jeho právo na spravodlivý proces.

10.4. Pokiaľ žalobca namietal prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, s týmto záverom nemôže dovolací súd súhlasiť, i vzhľadom na priebeh celého konania, keď krajský súd uznesením z 30. septembra 2014 č. k. 9Co/292/2012-1581, prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a uložil súdu prvej inštancie najmä zaoberať sa otázkou platnosti predmetnej zmluvy s poukazom na zákon o verejnom obstarávaní a uložil mu doplniť dokazovania a vyhodnotiť opätovne závery, vyvedené zo zisteného skutkového stavu. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu nenamietali skutočnosť, ktorú uviedol dovolací súd vo svojom rozhodnutí, že na pojednávaní krajského súdu bola skutočnosť o právnej kvalifikácii opätovne zo strany súdu prezentovaná. Ak dovolateľ spochybnil tento procesný postup, a jeho nedostatok videl v tom, že im mala byť právna kvalifikácia oznámená písomne, takýto postup sa javí nadbytočný v danom prípade a zbytočne formálny, vzhľadom na dĺžku konania a vzájomné prednesy strán sporu.

10.5. Dovolací súd dodáva, že odvolací súd sa vyjadril i k poučovacej povinnosti, ktorú súd poskytuje stranám sporu a to v tom zmysle, že nemohol poučiť žalobcu o hmotnoprávných nárokoch.

10.6. V zmysle § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenie o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10.7. Obsahom poučovanej povinnosti je poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu. Súd je povinný poučiť strany o tom, aké práva im priznávajú a aké povinnosti im ukladajú procesné predpisy, ako je potrebné nimi zamýšľané procesné úkony vykonať, aby sledovali procesné účinky, prípadne ako je potrebné odstrániť vady už vykonaných procesných úkonov, aké právne následky sú spojené s prevedenými procesnými úkonmi a ako je potrebné plniť procesnú povinnosť zo zákona alebo z rozhodnutia súdu. Do poučovanej povinnosti súdu ale nepatrí návod, čo by strana mala alebo mohla v danom prípade vykonať, ale iba pomôcť k tomu, aby mohol zákonom stanoveným spôsobom dať najavo, čo hodlá v konaní urobiť. Poučovania povinnosť sa týka najmä tých procesných práv a povinností, ktorých realizácia alebo rešpektovanie má základný význam pre kvalitu zabezpečenia a realizáciu základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní. Zákon nepredpisuje, v akej forme sa má poučovacia povinnosť realizovať, poučenie súd poskytuje spravidla písomne, môže však i na pojednávaní uvedením do zápisnice za prítomnosti strán.

10.8. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné.

11. K dôvodnosti uplatneného druhého dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca uviedol, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená právna otázka, či bol verejný obstarávateľ povinný postupovať v zmysle zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 30.06.2008 (ďalej aj len ako „ZoVO“) aj v prípade (1) ak na realizáciu zákazky nepoužíval vlastné rozpočtové prostriedky, ale mimorozpočtové prostriedky a dobrovoľné prostriedky členských a spolupracujúcich štátov, ktoré (prostriedky) boli vedené na mimorozpočtových účtoch verejného obstarávateľa, keď nejde o operačný

program Slovenskej republiky, (2) ak nebola splnená niektorá zákonná výnimka v zmysle § 1 ods. 2 ZoVO, avšak predmetom zákazky malo byť poskytnutie služby neuvedenej v prílohe číslo 2 alebo číslo 3 ZoVO a (3) ak ide o zadanie zákazky na poskytnutie služieb, na ktoré sa nevyžaduje doklad o oprávnení podnikat' alebo doklad o zapísaní v profesijnom zozname vedenom profesijnou organizáciou, keďže ide o služby, na ktoré sa nevzťahuje obmedzenie podnikania a inej zárobkovej činnosti v zmysle § 59 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“

11.1. Otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) alebo otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii, alebo interpretácii procesných ustanovení). Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

11.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b/ CSP je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok („ďalšie odvolanie“), preto pri formulácii právnej otázky (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné mať na zreteli, aby zároveň bola vymedzená aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej právnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o dovolaní. Napokon je potrebné zdôrazniť, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP.

11.3. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dovolaní uviedol dovolateľ ako otázky právneho významu, ktoré neboli dovolacím súdom riešené, pričom poukázal na nesprávny právny záver odvolacieho súdu a prezentoval svoj pohľad na uvedenú právnu problematiku.

11.4. Ním zadané právne otázky by mohli mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP iba vtedy, ak by výsledok ich riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie. Predmetné „dovolacie“ otázky sa v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkali takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie.

11.5. Dovolací súd poukázal na to, (bod 19.6. rozsudku odvolacieho súdu), že zmluva uzavretá medzi stranami sporu bola predmetom kontroly zo strany Úradu pre verejné obstarávanie. Z Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 1 zo dňa 20.4.2010, vyplynulo, že žalovaný porušil zákon o verejnom obstarávaní tým, že nepostupoval podľa zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko nebol oprávnený na použitie výnimky podľa § 1 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní. Rozpor zmluvy so zákonom o verejnom obstarávaní bol teda konštatovaný aj Úradom pre verejné obstarávanie. Úrad pre verejné obstarávanie nemohol podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy podľa § 148 zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko v čase ukončenia kontroly uplynula úradu daným ustanovením stanovená prekluzívna lehota na podanie takejto žaloby. Dovolací súd pre odstránenie akýchkoľvek pochybností uviedol, že ustanovenie § 148 zákona o verejnom obstarávaní stanovuje lehotu len Úradu pre verejné obstarávanie. Uplynutie tejto lehoty nemá žiadne účinky na účastníkov zmluvy a ich právo domáhať sa na súde určenia neplatnosti zmluvy, resp. namietat' neplatnosť zmluvy v súdnom konaní, čo vyplynulo aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré odvolací súd citoval. Žalovaný má postavenie verejného obstarávateľa a z toho vyplývajúcu povinnosť postupovať pri obstarávaní tovarov a

služieb podľa zákona o verejnom obstarávaní, pričom zmluvu uzavretú medzi stranami sporu nemožno subsumovať pod žiadnu z výnimiek uvedených v zákone o verejnom obstarávaní, ani nie je možné nijako spochybníť postavenie žalovaného ako verejného obstarávateľa. Dôsledkom uzavretia zmluvy v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní je jej absolútna neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka (bod 19.8. rozsudku odvolacieho súdu).

11.6. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na posúdení platnosti zmluvy ako predbežnej otázky, z ktorej plnenia sa žalobou domáhal dovolateľ, z hľadiska ustanovení Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru o jej absolútnej neplatnosti pre rozpor so zákonom, vychádzajúc zo záverov kontroly vykonanej Úradom pre verejné obstarávanie.

11.7. Vzhľadom na uvedené, nemožno považovať právne otázky, uplatnené v dovolaní žalobcu za také, ktoré by mohli založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

13. V uvedenom prípade však najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca nedôvodne vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, preto nemohol pristúpiť k vecnému preskúmaniu jeho dôvodnosti. Pokiaľ by dovolací súd nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

14. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie podané žalobcom podľa ustanovení § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP a podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z dôvodu, že nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a zároveň pre náležité nevymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 až 435 CSP, ho odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

15. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.